

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(17 januari 2000)

Kommissionen känner inte till de förhållanden som frågeställaren skildrar.

Varken Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERDF) eller sammanhållningsfonden har finansierat något projekt för lagring av flytande gas i Alumbres (Spanien).

De anläggningar som frågan avser skulle kunna omfattas av rådets direktiv 96/82/EG av den 9 december 1996 om åtgärder för att förebygga och begränsa följderna av allvarliga olyckshändelser där farliga ämnen ingår⁽¹⁾. I det direktivet fastställs att nödvändiga åtgärder skall vidtas för att förebygga allvarliga olyckshändelser där farliga ämnen ingår och att begränsa följderna av dem för människor och miljö. Huruvida direktiv 96/82/EG är tillämpligt beror på mängden av ämnen som skall lagras i anläggningen. I artiklarna 11 och 12 i direktiv 96/82/EG fastställs de krav som medlemsstaterna skall uppfylla i fråga om planer för räddningsinsatser och kontroll över den fysiska planeringen. Direktiv 96/82/EG införlivades i spansk rätt genom "R.D. 1254/1999, de 16 de julio, por el que se aprueban medidas de control de los riesgos inherentes a los accidentes graves en los que intervengan sustancias peligrosas."

Kommissionen känner inte till om de anläggningar som avses har genomgått en miljökonsekvensbedömning i enlighet med rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt. Det bör dock påpekas att det i artikel 2 i det direktivet fastställs att projekt som kan ha betydande inverkan på miljön, t.ex. på grund av sin art, sitt omfång eller området där de genomförs, skall genomgå miljökonsekvensbedömning innan tillstånd utfärdas. Denna bestämmelse gäller för de projekt som anges i bilagorna I och II till direktivet. I artikel 4.2 fastställs att de projekt som omfattas av bilaga II skall genomgå bedömningsförfarandet om medlemsstaterna anser att deras egenskaper så erfordrar. Anläggningar för lagring av olja, petrokemiska produkter och kemikalier ingår i bilaga II till ovan nämnda direktiv. Därför skall projekt som hör till denna kategori genomgå bedömning i enlighet med artiklarna 5-10 i direktivet, om den berörda medlemsstaten anser att projektets egenskaper så erfordrar. Det bör påpekas att direktiv 85/337/EEG har ändrats genom direktiv 97/11/EG⁽²⁾. Enligt bestämmelserna i artikel 3.2 i direktiv 97/11/EG skall dock bestämmelserna i direktiv 85/337/EEG gälla i sin lydelse före ändringen om en begäran om tillstånd har lämnats in före den 14 mars 1999.

De uppgifter som frågeställaren lämnar gör det inte möjligt att konstatera någon överträdelse av rådets direktiv 90/313/EEG av den 7 juni 1990 om rätt att ta del av miljöinformation⁽³⁾. Det bör dock noteras att det i artikel 4 i direktiv 90/313/EEG föreskrivs att: "Den som anser att hans begäran om uppgifter har avslagits eller lämnats utan avseende utan rimlig orsak, eller anser sig ha fått ett otillfredsställande svar från en offentligt myndighet, skall kunna begära att få saken prövad hos domstol eller i administrativ ordning i enlighet med det rättssystem som tillämpas i medlemsstaten". Direktiv 90/313/EEG har införlivats i spansk rätt genom lag 38/1995 av den 13 december 1995.

Kommissionen kommer att vända sig till de spanska myndigheterna och uppmana dem att inkomma med upplysningar om de åtgärder som de vidtagit för att se till att detta projekt inte leder till allvarliga skador på naturen eller minskar livskvaliteten för befolkningen i Alumbres.

⁽¹⁾ EGT L 10, 14.1.1997.

⁽²⁾ EGT L 73, 14.3.1997.

⁽³⁾ EGT L 158, 23.6.1990.

(2000/C 303 E/035)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2261/99

från Marie Isler Béguin (Verts/ALE) till kommissionen

(13 december 1999)

Ämne: Erkännande av utbildningsbevis

EG-fördraget, i vilket man förutser fri rörlighet för arbetstagare, etableringsfrihet och frihet att tillhandahålla tjänster, samt allmänt erkännande av utbildningar eller yrkesutbildningar, respekteras inte.

Enligt systemet för erkännande av utbildningsbevis kan inte en värdmedlemsstat som mottar en EU-medborgare vägra denna tillträde till ett reglerat yrke om personen är kvalificerad att utöva detta yrke i sitt ursprungsland. Medlemsstaterna har ännu inte uppdaterat harmoniseringen och erkännandet av utbildningsbevis, bland annat vad gäller förskolläro-utbildningen (Belgien-Frankrike) och arkitektutbildningen (Frankrike-Grekland).

Dessa administrativa metoder ger upphov till situationer med social och yrkesmässig utslagning i ett Europa där man förespråkar avskaffande av gränserna.

Kommissionen har beslutat att väcka talan mot Frankrike och Grekland vid EG-domstolen för överträdelse av gemenskapslagstiftningen.

Enligt vilka förfaranden skall man handla och vilka möjligheter att överklaga finns det för de EU-medborgare som vägras ett arbete därför att de inte kan visa upp bevis på likvärdigt utbildningsbevis?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(20 januari 2000)

Den generella ordningen grundas på principen om ömsesidigt erkännande, vilket innebär att kvalifikationer från olika medlemsstater inom gemenskapen anses vara likvärdiga. Denna princip har tillämpats på de lagreglerade yrken för vilka minsta erforderliga utbildning inte samordnats på gemenskapsnivå⁽¹⁾. Den mottagande medlemsstaten måste jämföra den sökandes kvalifikationer från en annan medlemsstat (den utsändande medlemsstaten) med sina egna krav. Om väsentliga skillnader föreligger, kan den mottagande medlemsstaten kräva ett lämplighetstest, en anpassningsperiod eller yrkeserfarenhet.

Varje enskild medlemsstat svarar för att genomföra gemenskapsrätten i sitt eget rättssystem. Den generella ordningen har genomförts nästan fullständigt av alla medlemsstater, och den grundas på följande direktiv: rådets direktiv 89/48/EEG av den 21 december 1988 om en generell ordning för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning som omfattar minst tre års studier⁽²⁾ samt rådets direktiv 92/51/EEG av den 18 juni 1992 om en andra generell ordning för erkännande av behörighetsgivande högre utbildning, en ordning som kompletterar den som föreskrivs i direktiv 89/48/EEG⁽³⁾. Direktiv 89/48/EEG har ännu inte genomförts fullständigt i Grekland. Kommissionen har hänskjutit ärendet till domstolen och yrkat på vite i enlighet med artikel 228.2 i EG-fördraget (f.d. artikel 171). Dessutom är medborgarnas grundläggande rättigheter enligt den generella ordningen direkt tillämpliga i medlemsstaterna. Därför kan medborgarna åberopa rättigheterna i nationell domstol och tillgripa nationella rättsmedel, vilka måste finnas tillgängliga i varje enskild medlemsstat⁽⁴⁾. Det är mestadels de nationella domstolarnas sak att i enskilda fall avgöra huruvida nationella myndigheter brutit mot gemenskapsrätten. Härvidlag kan de nationella domstolarna be domstolen om ett förhandsavgörande för tolkningen av gemenskapsrätten.

Enligt fördragen är kommissionen ansvarig att se till att gemenskapslagstiftningen tillämpas korrekt. Om en medlemsstat inte följer gemenskapsrätten har kommissionen följaktligen egen behörighet att få överträdelsen att upphöra (överträdelseförfarande), och där så krävs hänskjuta ärendet till domstolen. Kommissionen vidtar de åtgärder den anser befogade, antingen efter klagomål eller efter att själv ha upptäckt att gemenskapsrätten överträtts. För enskilda fall bör det påpekas att kommissionens överträdelseförfarande inte har samma rättsverkan som en nationell rättslig åtgärd och därför inte kan ersätta den.

Envar får lämna in klagomål till kommissionen avseende åtgärder (lagar och andra författningar, förvaltningsrutiner) eller praxis som en medlemsstat infört och som anses strida mot gemenskapsrättens bokstav eller anda. De klagande behöver inte visa att de formellt berörs av klagomålet. De behöver inte heller visa att de huvudsakligen och direkt berörs av överträdelsen. För att kommissionen skall kunna ta upp klagomålet måste det röra en medlemsstats överträdelse av gemenskapsrätten. Den kan inte ta upp tvister mellan enskilda.

Medborgare vars examensbevis inte erkänns kan vända sig till de nationella kontaktpunkterna för erkännande av examensbevis. En förteckning över kontaktpunkterna finns tillgänglig vid alla kommissionens informationskontor. Enskilda kan också få rådgivning om sina rättigheter enligt gemenskapslag-

stiftningen genom EU:s rådgivningstjänster (med gratis telefonnummer i alla medlemsstater) eller via Internet.

(¹) Den generella ordningen är inte tillämplig på yrken där det finns särskild gemenskapslagstiftning om harmonisering av minimikraven på kvalifikationer (t.ex. läkare, sjuksköterskor i allmän vård, barnmorskor, tandläkare, farmaceuter och i viss mån även arkitekter). För dessa yrken sker erkännandet automatiskt.

(²) EGT L 19, 24.1.1989.

(³) EGT L 209, 24.7.1992.

(⁴) Se artikel 8.2 i direktiv 89/48/EEG och artikel 12.2 i direktiv 92/51/EEG.

(2000/C 303 E/036)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2268/99

från Hans Kronberger (NI) till kommissionen

(13 december 1999)

Ämne: Erkännande av massörutbildning inom EU

I ett konkret fall avslag regeringen i Niederbayern (Tyskland) en ansökan från en österrikisk medborgare om att erkänna hans yrkesutbildning som massör med följande motivering:

Ett erkännande på grundval av direktiv 92/51/EEG (¹) och därmed i enlighet med paragraf 2.4 i lagen om massörer och sjukgymnaster är uteslutet eftersom dessa yrken inte överensstämmer med de tyska utbildnings- och yrkesbeskrivningarna för massörer och badmästare, även om de till vissa delar är identiska.

I en förfrågan som riktades till förbundsministeriet i Bonn fick emellertid den sökande rakt motsatt svar, nämligen att hans utbildning visst kunde erkännas enligt artikel 16 i EG-direktivet.

Kommissionen ombedes besvara följande frågor:

1. Är det juridiskt riktigt att en österrikisk medborgare nekas erkännande av sin yrkesutbildning som massör i Tyskland?
2. Vilken rättslig grund skall egentligen tillämpas?

(¹) EGT L 209, 24.7.1992, s. 25.

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(14 januari 2000)

1. Ja, i den mån det handlar om olika yrken. Se förklaring nedan.
2. I princip gäller det allmänna systemet såsom det läggs fast i rådets direktiv 89/48/EEG av den 21 december 1988 om en generell ordning för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning som omfattar minst tre års studier (¹) och rådets direktiv 92/51/EEG av den 18 juni 1992 om en andra generell ordning för erkännande av behörighetsgivande högre utbildning, en ordning som kompletterar den som föreskrivs i direktiv 89/48/EEG för erkännande av examensbevis och yrkeskvalifikationer inom gemenskapen, med undantag för de fall som anges i direktiven.

Vissa villkor måste dock uppfyllas, t.ex. att yrkesutövaren ska ha fullgjort hela utbildningen och att han ska ansöka om erkännande av sina examensbevis i en medlemsstat för att utöva samma yrke som han har behörighet för i den medlemsstat där utbildningen fullgjordes. Om direktivens villkor inte är uppfyllda kan en medlemsstat vägra att tillämpa direktiven. Beslutet om vägran ska naturligtvis motiveras för att man ska kunna avgöra om det aktuella ärendet faller utanför direktivens räckvidd.